

[Vanggaard.]

Ferie, hvor man stryger Toppen af de overfyldte Strejkekasser, og saa er man altid sikker paa at komme i Arbejde igen. Naar Formanden for De samvirkende Fagforbund, det ærede Medlem Hr. Chr. Jensen, svinger sin Torshammer — ja, i de fleste Tilfælde er det jo kun Teatertorden, men naar han svinger den for Alvor —, saa ryster Landet i sin Grundvold. Saa vidt er vi kommet — og man gør bedst i at gøre sig klart, at dette er Kendsgerninger —, og hvorfor man ogsaa fra anden Side har maattet organisere sig. Erhvervene er organiserede som Fag, Industri, Handel og Haandværk er organiseret som Fag. Kun eet Fag er ikke organiseret paa denne Maade, og det er Landbruget. Regeringsoppositionen, hvortil jeg regner tre Partier, har Aar efter Aar — og ikke mindst det Parti, jeg tilhører — fremført Landbrugets yderst rimelige og retfærdige Krav. Men naar vi nu ser paa det økonomiske Resultat, maa vi indrømme, at det i Hovedtrækkene har været Tale for døde Øren, i Modsætning til, hvad Forholdet er i vort Naboland mod Øst, hvor Socialdemokratiet har vist en Rets- og Samfundsfølelse, der ogsaa har givet sig Udslag i Landbrugsordninger af en overmaade tilfredsstillende Karakter, og hvorved man vel ogsaa har tænkt paa at skabe Lønningsmuligheder for Landbrugets Arbejdere. Herhjemme kræver man Lønningerne, men man har ikke skabt Mulighederne, og det er jo en Selvfølge, at vil man have Koen til at give Mælk, maa den ogsaa fodres ordentligt. Det glemmer man i det foreliggende Tilfælde; man stiller bare Krav, og derfor, siger jeg, har Landbrugsarbejderne ikke Interesse af at stemme med Socialdemokratiet, men med os, saa at Landbruget opnaar en økonomisk Ligestilling.

Det danske Socialdemokrati respekterer efterhaanden kun een Ting, og det er Magt; det har jo vist sig sidst ved Aalborg, og Magtsygen blev her kun standset ved en Himmerlandsbondes Viljekraft. Men Eksperimentet kan jo gentages, og det kunde nemt udvikle sig dertil, at Fagforeningen, hvis den er blevet uenig med en Mand, bare sender Bud til det Mejeri eller Slagteri, der er oprettet og vel ogsaa i Hovedtrækkene ledes af Landmænd, og siger; at det skal nægte at modtage den paagældendes Varer. Men saa er vi jo ude i Diktaturet!

Man kan opkaste det Spørgsmaal, om det ogsaa skal være en Menneskealder — jeg tænker her paa en Sammenligning med Socialdemokratiet —, inden Landbruget

lærer Sammenhold, inden de forskellige Smaakonger bøjer sig mod hinanden. I visse Egne af Landet lever man jo endnu paa Forestillinger fra Stavnbaandstiden; man husker, at ens Forfædre har gaaet paa Hovmarken, og derfor føler man sig forpligtet til at hade ogsaa den nuværende Bjer. Saa-dan noget hører selvfølgelig Fortiden til, men der er ikke engang saa stor social Forskel inden for Landbruget som inden for Handel, Industri og Haandværk. Landbruget maa naturligvis samle sig som Fag. Det er nødvendigt, saaledes som Forholdene har udviklet sig, selv om det strider mod vore Følelser. Den Dag Landbruget staar enigt, vil Erhvervene være ligestillede, og da er Landbrugskrisen endt. Jeg har før været inde paa det Spørgsmaal, og for øvrigt har den højtærede Statsminister ogsaa sagt, at havde vi blot et enigt Landbrug, var der større Mulighed for at naa et forsvarligt Resultat. Men der er jo visse stærke Kræfter, der fremdeles søger at opretholde denne Uenighed. Samling maa der til, og som det blev sagt paa de jyske Landboforeningers Delegeretmøde: Bønskrifternes Tid maa være forbi.

Jeg talte for nogen Tid siden med en større industridrivende fra en af Danmarks største Provinsbyer, vel den af Provinsbyerne, der har den største Industri, og han sagde: Vi lever jo her i Højkonjunktur. Det samme har det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen været inde paa, det samme har man kunnet læse i „Politiken“, og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller refererede forleden, at Redaktør Anders Vigen jo ogsaa mente, at vi i Grunden har det ganske godt her i Landet — og det har vi maaske ogsaa. Men det ser lidt forskelligt ud, efter som man ser det fra disse Højder, eller man ser det fra en fattig jysk Bondes Standpunkt, og jeg vil sige, at det gælder ikke Provinsens mindre Byer, de er i høj Grad afhængige af Landbrugets Ve og Vel, og ogsaa de sukker under Krisen. De hænger sammen med deres Opland. Derfor vedtog de sønderjyske Byer ogsaa forud for forrige Folketingsvalg en Resolution om, at Landbrugskrisens Afhjælpning var af Interesse for Handel og Haandværk i de paagældende Byer. — Det var Handelens og Haandværkets Repræsentanter, der vedtog denne Resolution.

Jeg vil endelig i Forbindelse med Landbruget nævne Svinekortfordelingen. Det er rimeligt, naar der sælges Sødme til Byerne for en Overpris, at saa trækkes den fra Mælkens Andel i Svinekorttildelingen, men ogsaa fra Kondens- og Ostemelek